

2019. augusztus

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS
SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS
PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ
ÉLET MELLETT ÁLL!**

A városházi sörözőben a város vezető személyiségeinek, a professzoroknak, a városvezető hivatalnokoknak, a főorvosoknak, a jogintézmények főnökeinek törzsasztalánál ülök felfigyeltek egy, a söntéspultnál folyó csendes, de a vendégek figyelmét mégis felkeltő vitára. Nem, nem adok többet – mondta határozottan a söröző közkedvelt vezetője –, eleget ivott már, most menjen haza, a felesége már nagyon várja. Jó, megyek már – válaszolt a pult előtti magas széken kuporgó vendég, akiben a törzsasztalánál ülők felismerték egyik társukat, a volt kórházigazgatót, aki évekig volt a város polgármestere is –, csak még egyetlen egy kupicát adjon, hogy legyen erőm hazamenni. Nem adok – jelentette ki a vezető –, a felesége várja és tele van gonddal. Nem, ez volt az utolsó szavam! Az egyik professzor ekkor odalépett a vendéghez. Látom, még nem akarsz hazamenni – szólt hozzá –, gyere, ülj egy kicsit ide az asztalunkhoz, mondd, miért nem akarsz hazamenni. Mert ha hazamegyek – válaszolta –, akkor ott vagyok a gondjaimmal összezárva a feleséggel, aki szintén tele van gonddal. Az ilyen otthon nem otthon, a gondok tönkretették az otthonomat. De nem akarok a panaszaimmal terhelni titeket, a történetemet úgyis ismeritek. A polgármesterség után a kórházba már nem mehettem vissza, magánrendelőt nyitottam sok pénzért, az meg nem indult be. Most itt vagyok tele adóssággal, vacak nyugdíjjal, megrokkant egészséggel. A gyerekeim hála Istennek már önállósították magukat, nem is tudnám őket segíteni. Ritkán látjuk egymást, ők se sokat tudnak rólunk, mi se őrölük. A gondjaim senkit sem érdekelnek, még azt sem, aki meghallgat. Talán a főnök itt, aki a történetemet jobban ismeri és érti, mint én magam, talán ő törődik velem, vigyáz rám, hogy ne igyak túl sokat. Ezért itt még mindig jobban érzem magam, mint otthon. Lehet, hogy most ez az otthonom?

Sokszor zavarba ejtő kérdés az, ha valakitől azt kérdezik, hogy ő kicsoda. A nevét mindenki tudja, azonban van, aki nem szívesen árulja el, mert nem szereti, hogy így hívják, azaz nem érzi magát azonosnak saját nevével, vagy attól tart, hogy neve alapján oda sorolják be, ahova nem szeretne tartozni. Sokszor nem könnyű meghatározunk magunkat. Az identitásválság ma nem csak az egyes ember problémája, hanem az egész társadalomé. Mit jelent magyarnak lenni? Mit jelent európainak lenni? Mi az, hogy keresztény? Mi az, hogy értelmiségi? És hogy derék, becsületes, rendes ember? Az egyén identitásválsága összefügg a folytonossággal is. „Vajon ugyanaz vagyok-e ma, mint aki tegnap voltam? Vajon van-e az életemnek, egyetlen, összefüggő története?” Egy olyan kultúrában, ahol kicsi a valószínűsége annak, hogy egy ember ugyanazt a munkát végezze egy életen át, sőt sajnos egyre inkább annak is, hogy élethosszig tartó biztos kapcsolata legyenek, nagy kérdés, hogy van-e valami, ami egybefogja a lélek, az elme kaotikus, pillanatnyi tapasztalatait. Félbeszakadt karrier, tönkrement kapcsolatok, erről szól ma nagyon sok ember története. Vajon életutam egyenes-e, végig egyetlen célra irányul-e, vagy zsákutcákból való kihátrálásokkal, sok felesleges cikk-cakkal tarkított bolyongás?

Korunkban gyakoriak a gyors és mélyreható változások. Hogyan tudod megőrizni identitásodat, akkor, amikor a társadalom, amelyben élsz,

nemrég még más szempontok szerint értékelte az embereket? Tudsz-e együttműködni más értékrend szerint élő emberekkel?

A keresztény hit mindenekelőtt bizalmi kapcsolat, nem valamiféle elmés tanrendszer. Lehet, hogy nem értjük, lehet, hogy nem tudjuk szavakba önteni, de bízunk egy „Másikban”, aki nem változik, és nem hagy el minket soha. Isten maga von bele minket ebbe a megbízható kapcsolatba, és arra hív, hogy Krisztus tanítványaiként megtestesítsük, és egyben felkínáljuk azt a világnak. Nem elég Krisztusról és tanításáról beszélnünk, magunknak is megbízható emberekké kell válnunk, olyanokká, akire számíthatnak azok, akik elhagyottnak érzik magukat, akik nem tudják, kik is ők valójában, és jutottak-e már valamire. Krisztus követőinek élete állandó kihívás, kereszthordozás. Erőforrásuk Krisztus szava: „én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. (Mt. 28,20)

Hogyan tudod elősegíteni a gyerekeid és Isten közötti bizalmi kapcsolat kialakulását és megszilárdulását? Milyen veszélyeket jelent ebben a mai megrendült erkölcsű világ?

A hívőben él annak reménye, hogy el nem múló kapcsolatban lehet azzal a Valósággal, aki tudja, látja és egybefogja azt, akik voltunk, és akik vagyunk. Nem azért van identitásunk, mert kitaláltunk magunknak egyet, vagy, mert van az életünknek egy soha nem változó, kemény magja, hanem azért, mert van Valaki, aki öröktől fogva tudja, hogy kik vagyunk. Nem látjuk és nem értjük saját életünk minden részletkéjét, képtelenek vagyunk ezeket egyetlen meggyőző történeté összegyűrní, de Ő egyetlen szerető tekintettel összefogja mindet. Ő jelen van, és soha nem hagy el, az Ő szemében, jelenvaló és valóságos mindaz, ami voltam, és ami vagyok, az Ő tekintete mindent egybefog és egyben tart. Mintha egy látszólag összefüggéstelen, összedobált darabkákból álló kupac tornyosulna mögöttünk, majd egyszer csak észrevesszük, hogy valójában minden darab egyetlen fonálra van felfűzve, melyet Ő tart kezében, aki minket saját képére és hasonlatosságára teremtett.

Hogyan tudod támogatni gyerekeidet életük értelmének és céljának megtalálásában, és a célhoz vezető úton való elindulásban?

Sem az egyén, sem a társadalom identitásválsága nem oldódik meg egyik napról a másikra. Bízhatunk abban a kapcsolatban, amely egybetartja a múltat, a jelent és a jövőt, de az összezavarodott és bizonytalan emberek iránt türelmesnek kell lennünk, türelemmel kell viselnünk a mai kor elbizonytalanodását és irányvesztését. A Krisztusban való növekedéshez mindenkinek időre van szüksége. Ha az egyénnek sok idő kell, akkor az egész testnek, a közösségnek is időre van szüksége. A türelem nélküli reménység nem hoz gyümölcsöt.

Tudod – szólalt meg a professzor –, a gondjaidat nem tudjuk megoldani. De jó veled együtt lenni, jó veled beszélgetni, jó, hogy te is meghallgatsz minket. Gondjai mindenkinek vannak, többnyire megoldhatatlanok, de én együtt érzek veled, és ugye te is együtt érzel velünk. Ilyenkor oldódik bennem a feszültség, megpillantok egy reménysugarat és imára kulcsolódik a kezem. Imádkozni – vetette közbe a vendég elgondolkozva –, de régen volt, amikor utoljára imádkoztam! Pedig – folytatta a professzor –, van neked is lehetőség arra, hogy érezd azt, hogy törődnek veled, hogy otthon érezd magad, hogy szeretnek. Látod, itt a söntéspultnál is van, aki törődik veled, itt a mi asztalunknál is törődünk veled, és van egy lakásod, ahol a feleséged a gondjaiddal együtt vár és szeretné a saját gondjait veled megosztani. Arra biztatlak, menj tehát haza és ülj a feleséged mellé, öleld át és mondd csöndben: Istenem, segíts engem, segítsd a

feleségemet, Istenem adj nekünk erőt! Meglátod, a problémák megoldódnak, ha nem is azonnal, de ha bizalommal és türelemmel kérsz, meg fogtok nyugodni. Kettőtöknek együtt biztosan sikerül. A vendég felállt és végigjártatta tekintetét az asztaltársaság tagjain. Igen - szólalt meg a csöndben --, jó volt itt veletek. Megyek a feleségemhez. Ezzel megindult a kijárat felé, közben odaintegetett a söntéspultnál álló főnöknek. Az rámosolygott és elismerően bólintott a professzor felé.

Bíró László tábori püspök
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegyesület
elnöke